

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. május 1.
(csütörtök)**

Szepesy László

ELJÖN A NAP

Lekció: Malakiás 4,1-6

„Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok. És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, amelyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura. Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgálómnak törvényéről, amelyet rendeltem ő általa a Hórebbe, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.”

Alapige: Malakiás 4,2

„És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazságnak napja”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, nem tudjuk felsorolni mindazt a csodálatos munkát, amelyet Te viszel véghez a mi életünkben. Nem pusztán földi életünkben őröl meg bennünket nap, mint nap, és gondoskodsz testi táplálékunkról, hanem gondoskodsz arról is, hogy lelkiekben gazdagodjunk, és ne éhezünk.

Köszönjük Neked megőrző kegyelmedet is, amellyel visszaterelsz bennünket a Te utadra, de azt a munkádat is, amikor a mi eltévelyedésünket, bűneinket jóra fordítod, és a Te céljaidnak megfelelően felhasználod a mi javunkra és a Te dicsőségedre.

Hálát adunk Neked a hirdetett igéért, azért, amikor Te munkálkodsz mibennünk, amikor megadod, hogy a Te igéd hangozzék el, és azt az alázatot, hogy úgy fogadjuk azt, mint a Te szádból jövő szavakat.

Még sorolhatnánk, mennyi mindent vittél véghez miértünk, de leginkább azt a váltságot köszönjük Neked, amelyet elkészítettél, és amelyet Jézus Krisztusban megszereztél nekünk. Kérünk, Urunk, add, hogy mindennap hadd lehessen ezért a mi szívünkben hála, és hadd hangozzék el a mi szánkban a Te neved dicsőítése.

Köszönjük, hogy ezen a mai estén is összegyűjtöttél bennünket, hogy együtt lehetünk a Te házában, hogy Rád figyeljünk. Kérjük Szentlelkedet, munkálkodjék ben-

nünk. Add, hogy az az igemag, amit ma a szívünkbe akarsz vetni, életté legyen bennünk, gyümölcsöt teremve Téged dicsőítsen. Ezért kérjük az engedelmesség Lelkét, aki Téged dicsőít.

Mindezt a Te szent Fiad, Jézus Krisztus nevébe kérjük, hallgass meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek!

Malakiás könyvének utolsó versei egyben az Ószövetség utolsó versei is. És még fontosabbá teszi ezeket az igeverseket az a tény, hogy Malakiás próféta után több évszázadig nem volt isteni kijelentés Izráelben, azaz Isten nem küldött el egyetlen prófétát sem, akin keresztül szólt volna népéhez. Tehát ezek a versek mondhatni Isten utolsó szavait jelentették Izráel népének több száz éven keresztül. Mint ilyen jelentőséggel bíró igeversek egyaránt tartalmaznak bátorító gondolatokat a hívők számára, ugyanakkor figyelmeztetést is a képmutató és meg nem tért emberek számára. A 3. fejezet első verseinek tárgyalásakor – amikor arról hirdettem az ígét – már volt arról szó, hogy milyen támaszt ad nekünk, hívők számára az, hogy eljön Jézus Krisztus, a mi Urunk. Most, itt a könyv végén is, mielőtt az Úr a prófétákon keresztül elhallgat, és lezárja az írott ígét, Krisztus eljövételét ragyogtatja fel számunkra, és azt fejti ki bővebben, hogy mit is jelent igazából az, hogy eljön a mi Urunk.

Ezt az igeszakaszt két okból is érdemes megszívlelnünk. Egyrészt azért, mert jelen korunk hasonlít ahhoz a korhoz, amely Malakiás könyvének lezárásával kezdődött. Ugyanis a mi időnkben sincsenek próféták. Isten most már nem szól úgy emberen keresztül, mint régen az Ószövetség idejében a prófétákon keresztül szólt. A Biblia lezárult, ahogy akkoriban az Ószövetség is, és Isten jelen napjainkban is az ígét keresztül szólít meg elsősorban minket. Ugyanez volt a helyzet Malakiás kortársaival is, amikor ő lezárta a könyvét, amikor Isten úgy döntött, hogy lezárul Malakiás könyve, többet nem jelent ki a prófétának, akkor elkezdődött ez a korszak, hogy az embereknek az írott ige maradt meg.

Ennek az írott ígének a summája régen az volt, amivel itt be is fejezi Malakiás, mégpedig az, hogy eljön a megígért Messiás, és ítéletet tart. És ma is valljuk, hogy a lezárt Szentírás – az Újszövetséggel egyetemben – fő mondanivalóként ugyanezt hozza elénk, hogy eljött a mi Megváltó Krisztusunk, meghalt értünk, ítéletet tartva a gólgotai kereszten. De mi még hozzátehetjük azt is, hogy és ismét el fog jönni. És el fog jönni az ítélet napja. De mivel erről már a fejezet elején szó volt, ezért erről bővebben nem kívánok szólni, hanem ma ennek az igeszakasznak főként azt az üzenetét szeretnénk hangsúlyozni, hogy mit is jelent ez a nap. Mit jelent az ítélet napja?

Másodszor: azon kell elgondolkoznunk, hogy az itt megjövendőlt dolgok mint teljesebben be Jézus Krisztus első eljövetelekor, és hogy ezek ránk nézve mit is jelentenek.

Sokak számára azonban kétséges, hogy Malakiásnak ezen versei valóban Jézus Krisztus első eljövételére vonatkoznak-e? Nagyon sokan azt gondolják, hogy mivel ítéletről van benne szó, ezért ez nem vonatkozhat arra. Mert azt mondja a próféta, hogy amikor eljön az Úr napja, akkor a kevélyeket és a gonoszokat meg fogja ítélni, s ugyanakkor az is meg van írva, hogy a hívők majd örvendeznek, és majd a gonoszokat fogják tapodni. Mivel ezek még nem teljesebben be teljesen, ezért sokak számára kérdéses, hogy ezek az igeversek valóban az első eljövettel kapcsolatosak-e?

Mások számára amiatt kétséges, hogy az első eljövételre vonatkozik-e ez az igazság, mert a hangneme más, mint az Újszövetségéé. Egy olyan súlyos ítéletet hirdet meg a próféta, amelyet nehezen egyeztetünk össze az evangéliumok örömteli – és az örömet, az evangéliumot hirdető – hangnemével. Tehát röviden összefoglalva sokan bizonytalanok abban, hogy az Úr napja, amiről itt szó van Malakiás könyvében (tehát nem általában az Ószövetségben, hanem ebben az igében), valóban Jézus Krisztus első eljövételére vonatkoznak-e. Ennek megértésében azonban segít bennünket az Úr, mégpedig az ígén keresztül.

Először is egyértelművé teszi azt, hogy az Úr napjának eljövetele előtt megjelenik Illés, aki szolgálatával lelki megújulást hoz az egyházba. Mert amikor itt a próféta azt mondja, hogy elküldöm Illést, „és az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz” téríti, akkor arról beszél, hogy Illés korában az egyház szinte halott volt. És Isten azt a feladatot adta neki, hogy mintegy ébresztgesse az Ő népét, és Istenhez ternelje az ő szívüket. Amikor Malakiás azt mondja, hogy ismét eljön Illés, egy olyan prófétáról beszél, akinek az idejében az egyház szintúgy nagyon keserves állapotban van, és akinek a fő feladata az, hogy Istenhez térítse, hogy megtérésre szólítsa fel kortársait. És mint azt Jézus Krisztus kijelentése alapján egyértelműen tudjuk, ez a próféta Keresztelő János maga volt. Az ő feladata is ez volt: bűnbánatra és megtérésre hívta az embereket, és ezzel Istenhez trelgette őket, utat készítve Jézus Krisztus számára. Ha tehát az a nap, amiről Malakiás beszél, Keresztelő János eljövételéhez közel áll, akkor azt kell vallanunk, hogy ez a nap már eljött. Itt tehát nem a végítéletéről van szó. De ha eljött már ez a nap, akkor hol van az az ítélet, amiről mégis beszél Malakiás? Vagy egyáltalán melyik napot kell értenünk az alatt a nap alatt? Ahhoz, hogy jól megértsük ezeket a verseket, két dolgon kell elgondolkoznunk.

Először is, hogy Isten valóban beszél az Ószövetségben is Jézus Krisztus második eljövételéről, amely alkalommal a végítéletet meg fogja tartani. Sok ószövetségi ige beszél és jövendöl erről az eseményről.

Azonban, és másodszor ezt kell végiggondolnunk, hogy az Ószövetség, illetve a teljes Szentírás a 'nap' szót nem mindig idői értelemben használja, azaz nem egy 24 órás időszakot ért alatta. Ha 24 órás időszakot jelentene az itt leírt 'nap', akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy melyik nap is volt az? Ha Jézus életének napjaira gondolunk, ki kell választanunk egy napot, hogy melyik volt az Úr napja (ha ragaszkodunk a 24 órás jelentéshez)? Ha netán Jézus Krisztus halálának napjára gondolunk, még akkor sem adtunk választ, ugyanis nagyon sok kérdést vet fel, hogyha azt mondjuk, hogy az 'Úr napja' a mi Megváltó Urunk halálának napja, mert ezeket a kérdéseket meg kell válaszolnunk, hogy például Isten valóban megítélte a gonosztevőket azon a napon? Nem azt mondja a Szentírás, hogy Isten, Jézus Krisztus által nem ítéletet tartott azon a napon, hanem Ő maga szenvedte el az ítéletet, és hogy nem a gonosztevőkért, hanem a hívőkért, az Övéiért szenvedett? Tehát hol marad a gonosztevők ítélete, ha a 'napot' valóban 24 órának gondoljuk? És hol volt nagypénteken a hívőknek az öröme, amiről itt Malakiás beszél? Nagypénteken nem örültek a hívők, amikor Mesterük halálát látták. Mégis Malakiás arról beszél, idézem: „feltámad néktek, a kik féltetek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok.” Egy örömről beszél képletesen: örvendező állatokat említ az igében. És hol volt a hívőknek az a győzelme a nem hívők felett, amiről a próféta így beszél: „és széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Se-

regeknek Ura”? Hol van tehát a gonoszok ítélete, hol van a hívők öröme, és hol van a hívők győzelme nagypénteken? Mindezek nem jelennek meg nagypénteken, és sok problémába ütközünk, ha Malakiás ezen sorait egy adott napra akarjuk vonatkoztatni.

Azonban, ha a 'nap' szó alatt nem 24 órát értünk, hanem egy szimbólumnak tekintjük, akkor az igeszakasz értelme máris világosabb és érthetőbb lesz. De kit vagy mit jelöl az 'Úr napja'?

Segít ebben nekünk Ézsaiás próféta könyve. A 60. fejezetben ezeket olvassuk: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” Ezt az igeszakaszt, hogy „eljött világosságod, és az Úr dicsősége” támadt fel a hívőkön, nem lehet másra, csak Jézus Krisztusra vonatkoztatni. Ezt is mondja: „Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik”, itt is az Úr megjelenésével jelenik meg a világosság. És legegyértelműbben ezekben a sorokban fejezi ki Ézsaiás azt, hogy kinek tartja ő a világosságot: „Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fényességül nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod”. Mindezek tükrében tehát látjuk, hogy Ézsaiás úgy beszél az Úrról, mint az Övéi világosságáról, mint a hívők Napjáról, Aki világosságot ad.

És ez a beszédmód nem idegen Jézus Krisztustól sem, ugyanis így szól magáról: „én vagyok a világ világossága”, valamint „aki engem követ, nem járhat a sötétségben”. János evangéliuma pedig úgy kezdődik, hogy azt mondja az apostol Urunkról: „az igazi világosság eljött volt a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt”. És ebből is egyértelműen kiderül, hogy ki a mi világosságunk: Jézus Krisztus maga.

Tehát a Szentírástól nem idegen az a kép, hogy Jézus Krisztusról úgy szóljon, mint aki hasonló a Naphoz, és az sem, hogy a Messiás feladata az, hogy az emberek életébe elhozza a világosságot, hogy megvilágosítson minket. Mert a Messiás egyik küldetése ez, hogy a hívők szívébe világosságot teremtsen. A Malakiás által leírtakat is csak így érthetjük meg, ha a 'nap' alatt Jézus Krisztust értjük. Most, hogy ezt a fontos kérdést tisztáztuk, hogy Malakiásnál a 'nap' Jézus Krisztust jelöli, nézzük meg, hogy mit is jelentenek az általa leírtak. Mit jelentett az, hogy eljött az Úr napja, eljött az Úr Krisztusa?

Először is azt olvassuk, hogy amikor „eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat”. Mit jelentenek ezek? Jézus Krisztus hogyan teljesítette be ezt a jövendölést? Hogyan tartott ítéletet a kevélyek és gonoszok felett? Először is azt kell megértenünk, hogy Malakiás itt egy hasonlatot hoz elénk. Azt mondja, hogy az Istenben nem hívő ember, az élő hittel nem rendelkező, Jézus Krisztust személyesen még nem ismerő ember egy száraz növényhez hasonlít. Meg van ez a növény önmagában, még él – bár szárazak a részei, de még egy parányi élet van benne, és úgy tesz, mint aki hisz Istenben –, de valójában az jellemző rá, amit a napokban olvashattunk a Jelenések könyvében, a 3. fejezetben a szárdiszi gyülekezetről: „az a neved, hogy élsz”, valójában pedig halott vagy. Tehát azt mondja ez az igeszakasz, hogy a kép-mutató, vallásos ember számára, aki olyan, mint egy száraz növény, Jézus Krisztusnak, az igazi világosságnak megjelenése nem lesz a javára, sőt, ítélet lesz számára. Az ilyen embernek nem használ semmit Jézus Krisztus eljövetele, mert eddig sem Őben-

ne bízott, hanem saját magában, és megelégedett a látszat-vallásossággal az életében, és nem kívánta az igazi hitet, a szív megújulását.

És mi történik akkor, ha a száraz pozdorja találkozik a nap erős sugaraival? Mi lesz a pozdorjával, ha olyan erősen süt a nap, hogy olyan meleg lesz, mint a sütőkemencében? A száraz növény meggyullad és égni kezd és elpusztul. Malakiás azt mondja ezzel, hogy ugyanez lesz a vallásos emberrel is, aki szembesül Jézus Krisztussal, és az Ő kegyelmével. Mert a kegyelem az ilyen ember számára nem kell, Jézus Krisztus golgotai kereszttje pedig számára bolondság. Ezért aztán, amikor Isten felkínálja neki a kegyelmet, ő merészen visszautasítja azt. Már pedig Isten szemében kevés olyan szörnyű bűn van, mint az Ő kegyelmének a visszautasítása. Ezért aki visszautasítja Urunk kegyelmét, annak számára a felkínált kegyelem olyan lesz, mint a pozdorja számára a nap heves fénye: lángra lobbantja, és vesztét okozza.

És lássuk be, testvéreim, hogyan teljesedett be ez az izráeli népen Jézus Krisztus eljövetelkor: Kr. u. 70-ben Isten ítéletet tartott a nép felett, Jeruzsálem városát a rómaiak elpusztították. Isten megbüntette a zsidókat, mert elutasították a Messiást, elutasították az Átala megszerzett és felkínált kegyelmet. Izráel népének és államának bűnhődnie kellett Krisztus elutasításáért, a jövendölés szerint. Ezért sírt Jézus Jeruzsálem felett, amikor virágvasárnap bevonult a városba, ezért jövendölte meg a tanítványoknak, akik dicsérték a nagy templomot, hogy sem a templom, sem a város nem marad meg, hanem el fog pusztulni. (Máté evangéliumának 24. és azt követő fejezetei részletesen kifejtik Jézus Krisztusnak ezt a jövendölését.) Nem bűneik, és nem életük hozta a fejükre az ítéletüket, mert bűneik és a mi életünk sem különbözik az övékétől, hanem a felkínált kegyelem elutasítása kárhozzátja az ilyen embert. Még egyszer hangsúlyozom: a felkínált kegyelem elutasítása. És bár ott és akkor nem bűnhődött minden gonosztevő a világon, hanem Isten csak a saját népe felett tartott ítéletet, és ezek közül is Krisztus kortársai, mégis ez az ítélet előképe volt a végítéletnek, amelyet Isten fog tartani majd az utolsó napon. Akkor is Jézus Krisztus meg fog jelenni, és a felkínált kegyelmével fogja megítélni az embereket.

A próféta így folytatja: „és feltámad néktek, akik féltetek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok.” Ez a vers arról beszél, hogy milyen hatással volt Krisztus eljövetele az igazi egyházra, a hívők közösségére, mert az istenfélők alatt őket kell értenünk. Krisztus itt az igazság napjának nevezi ezt a napot, és azt mondja, hogy gyógyulást fog hozni az Ővéi számára. Ezzel azt mondja, hogy ahogyan a növény számára a napfény, amikor megjelenik borús és esős napok után, szinte gyógyulást hoz, megerősíti és kivirágoztatja azt, úgy Jézus Krisztus eljövetele – amikor megjelent a földön –, a hívők számára gyógyulást hozott, és az akkori népegyházat élő egyházzá tette, megújította. Két munkáját említi meg itt az ige Jézus Krisztusnak.

Először azt mondja, hogy olyan lesz a hívők számára, mint a felkelő Nap. Ez azt jelenti, hogy addig a hívők, bár némi világossággal rendelkeztek, mert kezükben volt az Ószövetség, kezükben volt Isten törvénye, és abban az evangélium, de az annyira homályos, és mondhatni sötét volt számukra, olyan kis lánggal világolt, hogy szinte sötétséghez lehetne inkább hasonlítani. Ahhoz képest Krisztus megjelenése és az Ő tettei a napfelkeltéhez volt hasonló. A törvény és az Ószövetség az evangéliumot csak kis részben, és nehezen érthető módon ragyogtatta fel. Amikor megjelent Krisztus, felragyogott az örömhír, és mondhatni minden dolog felől világos tanítást adott, egyértelművé tette az Úr akaratát, amelyet addig nagyon könnyen félremagyarázhattak

ELJÖN A NAP

az ószövetségi törvények alapján. Tehát Krisztus Napként ragyog fel a hívők számára, ami nem azt jelenti, hogy a sötétben vezette őket, hanem hogy világosságot hozott az életükbe. Nagyon fontos különbség van a kettő között: ha Krisztus engem a sötétben vezet, attól én magam még nem világosítottam meg, attól még az én szívemben sötétség van, én nem látom, hogy hova megyek, és Isten merre vezet engem. De amikor eljön Krisztus, és az emberi szívekben világosságot ragyogtat fel, akkor maga az emberi értelem újul meg, ahogyan fel is szólít bennünket az apostol, hogy „változzatok el a ti elméteknek megújulása által”, és az emberi szív születik újjá. Ha csak vezetne minket a sötétben, akkor azt mondhatnánk, hogy vakok vagyunk, de ez az igeszakasz azt ígéri, hogy a hívők számára felragyog a Nap, felkel a Nap. Megjelenik az igazi világosság: Jézus Krisztus Szentlelke által világosságot gyújtott a mi szívünkbe. Ez az első fő munkája az Ő megjelenésekor a hívők életében.

Másodszor pedig azt mondja a próféta, hogy gyógyulást szerzett nekik. Azaz azt mondta, hogy ahogyan egy növény mondhatni megbetegszik, ha sötétben van, és nem kap napfényt, és megelevenedik, újból életre kel, amikor kinyitjuk az ablakot, és újból napfény éri őt, úgy mi is, hívó emberek, meggyógyulunk, amikor a világi bajok és gondok körbevesznek bennünket, és csüggedésbe, sötét gondolatokba taszítanak bennünket, de amikor felragyog nekünk a Krisztus, akkor felvirágzunk, és mi is megerősödünk. Krisztus által jelenik meg az életünkben az az öröm, amely életünk sötét felhőit szertefoszlatja, amely képes még a sötét idők ellenére is világítani és ragyogni. Erről beszél az a kép is, amit itt Malakiás a juhokról mond, hogy kijönnek és ugrándoznak. Mert amíg Krisztus nem ragyog fel és nem jelent meg, addig bűneink és gondjaink korlátai között fogságban éltünk, mint a karámba zárt juh. De amikor Ő megjelenik, akkor megszabadít minket. És nagyon jól tudjuk, hogy akit Krisztus megszabadít, az valósággal szabad lesz. És akkor megjelenik Ő, az igazi öröm az életünkben, mert Ő az egyetlen igazi öröm és boldogság, Jézus Krisztus maga!

A harmadik versben azonban valami különössel folytatja a próféta. Azt olvassuk a hívőkről, hogy „széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura”. Ez olyan szokatlan magatartás egy hívő ember számára, nem? Másokon tapodni? Jézus Krisztus nem inkább szelídségre, alázatra tanít bennünket, és arra, hogy „szeressétek ellenségeiteket” és imádkozzatok őértük? De akkor mégis mit jelent ez, hogy a hívők a gonoszokon tapodnak? Mit ért ez alatt Isten, vagy hogyan történik meg mindez? Krisztus eljöveteleivel a hívők reménysége beigazolódik. Addig lehet, hogy a hívőkön tapodtak, mert azt mondták, hogy „ő, igen, lehet, hogy te abban bízol, hogy majd eljön a Messiás. Igen, te csak bizzál benne”, és szépen vissza lehet élni a hívő ember alázatával, szelídségével, türelmével, meg lehet alázni őt, lehet gúnyolódni rajta, és sok más egyebet lehet vele tenni. De amikor megjelent Krisztus, vajon nem azok győzedelmeskedtek-e, akik Őbenne bíztak? Amikor először megjelent Krisztus, vajon a gyűlölt vámszedők, a megvetett házasságtörők, a paráznák és a kiközösített betegek reménysége vajon nem győzelemmé vált-e? Amikor Zákeus felmászott a fára, vajon nem az ő hite győzedelmeskedett-e? Mert Jézus Krisztus a tömeg mellett elmenve őt szólította meg és őt ajándékozta meg az üdvösséggel. Vajon nem ezt látjuk-e Jézus Krisztus eljövetelekor, hogy az Őbenne bízők és hívők győznek? És ez által a győzelem által buknak el azok, akik magukban, a világban vagy másban bíztak. A hívő emberek nem a tetteikkel tapodnak mások felett, és nem kegyetlenkednek másokkal, hanem nemes egyszerűséggel a hitük győzelmének felragyogásával alázzák meg

a hitetleneket. A mi hitünk az, ami a képmutatókat és a gonosz embereket legyőzi. Ahogyan a Zsidókhöz írt levélben is olvassuk, amikor Nőé építette a bárkát, az a bárka ítéletére volt minden embernek, mert az a bárka hirdette az ítélet napját, és hirdette azt, hogy van menekülési mód, és senki nem törődött vele. Nem Nőének kellett másokat megaláznia, gúnyolódni rajtuk, hogy „ó, ti hitetlenek”, nemes egyszerűséggel Isten az ő hite által adott neki győzelmet. Így lehetséges az, hogy Jézus Krisztus eljövetelekor valóban történt ítélettétel a gonoszok felett.

A 4. vers pedig arról beszél, amiről már részben volt szó, hogy Krisztus eljöveteléig a hívők számára Isten az írott ígét adta. Amikor Isten azt mondja, hogy „emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről”, akkor az írott ígét ajánlja, mert nagyon jól tudja, hogy ezek után nem lesz próféta szó hosszú ideig. Figyelmünkbe ajánlja azért, hogy azon keresztül szólítson meg bennünket, vezessen minket, bátorítson, erősítsen, gyógyítson, és ha kell, megfeddjen. Ezért nagyon fontos annak megőrzése és tanulmányozása, és ezért hangsúlyozza ki az Ószövetség utolsó szavaiban Malakiás is, hogy emlékezzetek meg erről, mert Isten ezen keresztül munkálkodik a mi életünkben.

Végül pedig lássuk meg, hogy Krisztus eljövetelekor mint teremtett Isten olyan testvéri közösséget, amelyről itt Malakiás beszélt. Azt mondja Malakiás, hogy „az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz”. Nagyon jól tudjuk, hogy ez nem ember műve. Ember a másik ember szívét nem tudja megváltoztatni. Isten viszont igen. Az isteni Lélek, az Isten Lelke munkálkodik akkor, amikor a testvéri közösség megteremtődik. Isten maga az, aki egymás testvérévé tett minket, azt nem nekünk kell megteremteni, az nem a mi munkánkon múlik. Amikor megtértünk, Isten adott nekünk testvéreket, és ez már kész tény. Ezeket a kapcsolatokat nem kell megteremteni, hanem „csak” fel kell fedeznünk. Felfedezni, megélni és gyakorolni.

És hogy Jézus Krisztus eljövetelében az akkor halottnak tűnő egyházban ez valóban megtörtént, mi sem mutatja jobban, mint a korai egyház állapota, amikor a testvérek, a testvéri közösségben, a hétköznapiakban – nem csak a gyülekezetben – együtt éltek. És mi sem mutatja jobban ezt, mint annak a 12 embernek az élete és közössége, akiket Jézus Krisztus kiválasztott. Egy vámszedő, hazaáruló, a szegény, adóktól nyögő halászokkal együtt; a tanult ember, aki tud görögül, a tanulatlan emberekkel; a gazdag a szegénnyel (és még sorolhatnánk) mint alkotott testvéri közösséget az apostolok körében. Ha ez a 12 ember Jézus nélkül találkozna, én úgy gondolom, hogy inkább egymásnak estek volna. De Jézus Krisztussal, amikor találkoztak, akkor mindennél fontosabb volt, hogy Vele együtt maradjanak, és Óáltala egymással. És ez a 12 ember testvéri közösséget alkotott. Ő az, aki „az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz”.

Krisztus első eljövetelekor így teljesedett be tehát ez a prófécia, amelyet Malakiás itt hoz elénk, így lett valósággá az, hogy megjelent az Úr napja, megjelent Krisztus. Mi, akik visszavárjuk Őt, szintén kérhetjük, hogy Lelke által vigye véghez ezeket a munkákat, melyeket az első eljövetelekor megtett. És ha az Ő eljövetele ennyire reményteljes volt a hívők számára, ilyen reményt adott nekik, hogy Isten ezzel akarta megerősíteni utoljára őket, amikor lezárta az Ószövetséget, akkor mennyivel inkább kellene bennünket erősítenie, amikor már kezünkben van a teljes Írás, amikor Jézus Krisztus és az Újszövetségen keresztül az Ő apostolai világosan megmagyarázzák Isten akaratát nekünk. Mennyire bátorítania és erősítenie kellene minket Urunk ígéretének, amivel lezárul a Szentírás: „bizony hamar eljövök”. Nekünk is ezt az ígé-

ELJÖN A NAP

retet és reményt adja. Nemcsak az Ószövetség záródik le ezzel, hanem a teljes Írás is. Várjuk hűséggel és reménységgel a mi Megváltó Urunkat! Ahogyan beteljesedett az ígéret, amit Malakiás által adott az Úr Krisztus eljövetelekor, úgy fog minden olyan ígéret beteljesedni, amelyet a végítélet napjára adott nekünk az Úr. Várjuk Őt és bízunk Benne!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Megváltó Jézus Krisztusunk, hogy valóban Te olyan vagy számunkra, mint a felkelő Nap, aki világosságot hozol a mi szívünkbe, gondolatainkat megújítod, és ahelyett, hogy állandó hétköznapi gondjaink körül forgolódnánk, segítesz az odafelvalókkal törődnünk.

Köszönjük, hogy nem arra tanítasz bennünket, hogy kivonuljunk a világból, hanem visszaküldesz, hogy mi magunk is fényljünk és a Te világosságodat szerteszórjuk. Kérünk, segíts Rád mutatnunk életünkkel, hitünkkel, és hogy add, hogy szeretteink számára ne ítélet legyen, a rajtunk keresztül felragyogó kegyelem, hanem valóban új életnek forrása hadd lehessen az.

Kérünk Tégedet, aki magad vagy a világosság, és aki képes vagy a szíveket megváltoztatni, hozz világosságot népünk és szeretteink közé. Hadd dicsőítsünk Tégedet ezért a csodálatos munkádért, amelyet már elvégeztél, amely felragyogott akkoriban, kétezer évvel ezelőtt. És kérjük, hogy Lelked munkálja bennünk, hogy mi magunk is hadd reménykedjünk a Te eljöveteledben, hadd bízunk abban a napban, amelyet megígértél, hogy be fog következni, mert Te szerzed azt. Hadd legyél Te magad a mi reménységünk!

Segíts, Urunk, a gondokkal, terhekkal, sok más egyébbel megterhelt lelkünket Hozzád vinni, és segíts abban, hogy Te ragyogj fel nekünk úgy, hogy mindenem keresztül, még a gondok közepette is, hadd örvendezhessünk Tebenned, mint az ugráló juhok. Kérünk ezért az örömért, bizalomért, Lelked által munkáld mibennünk. S mindezt pedig nem a magunk javára kérjük csupán, hanem azért, hogy felragyogjon a Te neved, hogy sokan féljék azt a hatalmas nevet, amely előtt minden térd meghajol majd. Kérünk, munkáld a Te dicsőségedre továbbra is közöttünk.

Ámen.

301,1-6 dicséret

1. Új világosság jelenék,
Ó, tévelygés csendesedék;
Isten igéje jelenék,
Újonnan nekünk adaték.

2. Evangéliom erejét,
Krisztust, áldott szent Igéjét,
Atya Isten nagy jó kedvét,
Megmutatá ő kegyelmét.

3. Kit sok száz esztendeiglen
Eltitkolt volt Atya Isten,
Mint megmondá jövendőlvén
Ámos próféta könyvében.

4. Ezt a mi hitetlenségünk
És nagy telhetetlenségünk,
Érdemlette tévelygésünk,
Emberbeli reménységünk.

5. Igaz az Isten Igéje,
Kivel él ember elméje,
Kinek megmarad ereje
És el nem vész ő reménye.

6. Kérünk, Úr Isten, tégedet,
Erősítsd meg híveidet,
Hogy vehessük szent Igédet
És vallhassuk te hitedet.